

การเมืองและการบริหารระดับชาติและท้องถิ่น (2535) (ต่อ)

	รวม	ร้อยละ	
		หญิง	ชาย
ระดับจังหวัด⁵			
ผู้ว่าราชการจังหวัด	75	1.3	98.7
นายอำเภอ	779	0.0	100.0
ปลัดอำเภอ	4,674	0.3	99.7
ระดับท้องถิ่น⁵			
สมาชิกสภาจังหวัด	2,046	4.9	95.1
สมาชิกสภาเทศบาล	2,112	6.0	94.0
กำนัน	6,669	1.0	99.0
ผู้ใหญ่บ้าน	60,554	1.2	98.8

ที่มา : สถาบันวิจัยบทบาทหญิงชายและการพัฒนา รวบรวมจาก

1. สำนักงานเลขานุการ สภาผู้แทนราษฎร
2. สำนักงานปลัดกระทรวง สำนักนายกรัฐมนตรี
3. สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงยุติธรรม
4. สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน สำนักนายกรัฐมนตรี
5. กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

หมายเหตุ ปัจจุบัน ส.ส.หญิง 24 ใน 391 คน คิดเป็นร้อยละ 6.14

8.2 บทบาทของสตรีในต่างประเทศ ด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง

8.2.1 บทบาทของสตรีในประเทศมัลดีฟ

ด้านเศรษฐกิจ

ประมาณหนึ่งในสี่ของประชากรในประเทศมัลดีฟ อาศัยอยู่ใน Male ซึ่งเป็นศูนย์กลางของความเจริญ มีการจ้างงานมากมายที่เปิดโอกาสให้ทั้งหญิงและชาย ประชากรบางส่วนอาศัยอยู่ตามเกาะ ส่วนใหญ่มีอาชีพทำการประมง และการเกษตร ผู้ชายทำหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัวหาเลี้ยงครอบครัวโดยการทำประมง เป็นช่างไม้ และสร้างบ้าน เช่นเดียวกับงานวิชาชีพ งานบริหาร และธุรกิจ ส่วนผู้หญิงทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน คอยหุงหาอาหารดูแลคนในครอบครัว นอกจากนั้นถ้ามีเวลาว่างจะทำเชือก ตานเสื้อ ทำสวนครัว จะเห็นได้ว่างานที่ผู้หญิงทำไม่ได้ทำรายได้ให้แก่ครอบครัวโดยตรง

กิจกรรมทางเศรษฐกิจของผู้ชายและผู้หญิงแยกตามกลุ่มต่าง ๆ

Percentage of economically active male and female age groups, 1977

Age	Male	Female
10.14	32.1	19.9
15.19	78.0	52.2
20.24	93.4	62.1
25.29	95.0	64.7
30.34	95.7	64.8
35-39	96.5	70.7
40-44	96.8	71.9
45-49	97.0	73.3
so-54	95.5	68.1
55-59	93.3	61.5
60-64	87.5	52.3
65 and above	65.1	35.1

Source : Statistical yearbook of Maldives 1983.

เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงมีโอกาสได้รับการศึกษาเท่าเทียมกัน ผู้ที่สอบผ่านการศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่มีสิทธิได้ทุนไปศึกษาต่อในสาขาวิชาชีพที่ตนต้องการ เป็นที่น่าสังเกตว่าเด็กผู้ชายจำนวนมากได้ศึกษาต่อหลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาแล้ว ต่างกับเด็กผู้หญิงจะเรียนต่อในระดับสูงน้อยกว่าเด็กผู้ชาย

ในปี 1977 ประชากรของประเทศมัลดีฟ จำนวน 142,832 คน เป็นหญิง 67,608 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 47.3 ผู้หญิงจำนวน 60,259 คน ทำงานในหน่วยงานทั้งของรัฐบาลและเอกชน มีประชากรที่ทำงานในภาครัฐบาลทั้งหมด 4,539 คน เป็นผู้หญิงร้อยละ 10 ในปี 1983 มีผู้หญิงทำงานในภาครัฐบาลทั้งหมด 7,168 คน เป็นผู้หญิงร้อยละ 20.17 ในปี 1985 มีผู้ทำงานในภาครัฐบาลทั้งหมด 8,836 คน เป็นผู้หญิง 1,936 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 21.91

ตารางแสดงการจ้างงานในหน่วยงานที่สำคัญของรัฐบาลและเอกชน

ปี 1977

ประเภทของงาน	จำนวนแรงงานทั้งหมด	เป็นผู้หญิง	คิดเป็นร้อยละ
- วิชาชีพ, ช่างเทคนิคและอื่น ๆ	982	308	31.36
- งานบริการ, ผู้บริหารระดับผู้จัดการ	1,479	333	22.51
- การเกษตร, ปศุสัตว์และประมง	33,168	9,966	30.05
- การขนส่ง, การควบคุมและอื่น ๆ	2,530	31	1.23
- อื่น ๆ	458	62	13.54

ที่มา : Statistical yearbook of Maldives 1983

ในปี 1985 ส่วนงานของรัฐบาลแรงงานผู้หญิงประมาณร้อยละ 21 ผู้ชายและผู้หญิงที่รับราชการในหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาล จะได้รับเงินเดือนเท่ากันสำหรับงานที่เท่ากัน มีแนวโน้มว่าผู้หญิงจำนวนมากทำงานในตำแหน่งเสมียน ผู้หญิงที่รับราชการส่วนใหญ่จะทำงานประมาณ 2-3 ปี แล้วลาออกไปแต่งงาน ในปี 1984 มีผู้หญิงลาออกร้อยละ 12 ในปี 1980 ลาออกร้อยละ 10

เนื่องจากประเทศมัลดีฟเป็นประเทศเล็ก มีประชากรไม่มากนัก เศรษฐกิจส่วนใหญ่ได้มาจากผลิตผลทางการเกษตร ผลิตภัณฑ์จากการประมง ผู้หญิงมัลดีฟมีส่วนเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจและแรงงานน้อยกว่าผู้ชาย นอกจากผู้หญิงจะทำงานในหน่วยงานภาครัฐบาลและเอกชนแล้ว ยังมีผู้หญิงอีกกลุ่มหนึ่งที่อยู่บ้านจะมีอาชีพดังนี้

- 1) เปิดร้านขายของที่บ้าน
- 2) ช่างเย็บเสื้อผ้าผู้หญิง
- 3) ขายอาหาร
- 4) คนรับใช้
- 5) ทำนุหรี
- 6) ขายส่ง

ตารางแสดงจำนวนผู้หญิงที่ทำงานในภาครัฐบาล
แยกตามส่วนงานระหว่างปี 1981-1985

ประเภทของงาน	ปี 1981		ปี 1982		ปี 1983		ปี 1984		ปี 1985	
	จำนวนทั้งหมด	ผู้หญิง	จำนวนทั้งหมด	ผู้หญิง	จำนวนทั้งหมด	ผู้หญิง	จำนวนทั้งหมด	ผู้หญิง	จำนวนทั้งหมด	ผู้หญิง
- การเกษตร	36	9	31	11	35	11	44	12	46	11
- การประมง	50	15	36	11	46	18	65	22	84	25
- ก่อสร้าง	717	47	407	5	231	5	264	11	548	16
- การไฟฟ้า	176	10	62	6	243	6	149	6	167	9
- พาณิชยกรรม	272	56	205	62	151	47	491	48	621	111
- การขนส่งและการสื่อสาร	1,059	156	755	149	814	150	1,116	173	1,204	208
- การท่องเที่ยว	69	14	33	9	34	8	47	15	40	13
- บริการ	4,536	814	4,964	961	5,614	1,201	5,532	1,252	6,126	1,543
รวม	6,915	1,121	6,493	1,214	7,168	1,446	7,708	1,539	8,836	1,936

ที่มา : Statistical yearbook of Maldives 1986.

ด้านสังคม

กิจกรรมด้านสังคมและวัฒนธรรมของผู้หญิงมัลดีฟแตกต่างจากผู้ชายพ่อแม่ของเด็กๆ ให้ลูก ๆ ช่วยทำงานเพื่อนำรายได้มาให้ครอบครัว โดยสอนลูกสาวให้ดูแลครอบครัว ลูกชายจะสอนให้ตักเรือโดยใช้เปลือกมะพร้าว

บทบาทของผู้หญิงในสังคมมัลดีฟ ไม่แตกต่างไปจากผู้หญิงในประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลาย คือผู้หญิงจะมีหน้าที่เป็นแม่บ้าน ดูแลและให้ความสะดวกสบายแก่สามีและบุตร ในขณะที่ผู้ชายเป็นผู้นำ มีความสำคัญที่สุดในครอบครัว ภรรยาต้องทำทุกอย่างตามที่สามีต้องการ จนบางครั้งมีความรู้สึกว่าถูกกดขี่ แม้ภรรยาจะไม่เต็มใจทำในบางสิ่งบางอย่างแต่ต้องฝืนใจ ทั้งนี้เพื่อความสงบสุขของครอบครัว อนึ่ง ผู้ชายมัลดีฟสามารถมีภรรยาได้ถึง 4 คน

การมีส่วนร่วมของผู้หญิงในโปรแกรมการพัฒนาประเทศและโปรแกรมพิเศษอื่น ๆ

ปัจจุบันผู้หญิงเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ ทั้งในระดับปฏิบัติการและระดับวางแผน จนถึงระดับบริหาร

กลุ่มผู้หญิงที่มีส่วนร่วมในโปรแกรมการพัฒนาประเทศคือ The Office for Women's Affairs มีที่ปรึกษา ซึ่งประกอบด้วยกรรมการ 18 คน มาจากกระทรวงและกรมต่าง ๆ ที่ปรึกษามีหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาสตรี ปัญหาที่เกี่ยวกับผู้หญิงส่วนใหญ่มักเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย การศึกษาและการเกษตร The Office for Women's Affairs จะทำงานอย่างใกล้ชิดกับกระทรวงที่เกี่ยวข้อง

Office for Women's Affairs ได้จัดการฝึกอบรมเกี่ยวกับการจัดสวน โภชนาการ และกิจกรรมหารายได้ต่าง ๆ เช่น งานฝีมือและการตัดเสื้อผ้า โดยได้รับความช่วยเหลือจากต่างประเทศ และได้รับเงินช่วยเหลือจาก UNICEF

ในเดือนมีนาคม 1980 ได้มีการประชุมสตรีแห่งชาติครั้งแรก เพื่อแก้ไขปัญหาซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาและหาวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

ในเดือน พฤศจิกายน 1980 ได้มีการจัดตั้ง Women's Advancement Fund และ ในปี 1981 ได้จัดการประชุมสตรีแห่งชาติครั้งที่ 2

ประเทศมัลดีฟ ได้มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ทำให้สังคมมีการเปลี่ยนแปลงบทบาทของผู้หญิงมัลดีฟ ในปัจจุบันต่างจากที่ผ่านมา ผู้หญิงเข้ามามีส่วนร่วมในด้านเศรษฐกิจและแรงงาน ความสัมพันธ์ของครอบครัวและขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมเปลี่ยนไป ผู้หญิงมีสถานภาพทางสังคมดีขึ้น มีการจัดโปรแกรมการช่วยเหลือพิเศษให้ผู้หญิง ซึ่งจะต้องทำให้ประสบผลสำเร็จต่อไป

ด้านการเมือง

ในสมัยก่อนที่จะมีศาสนาอิสลาม (ก่อน 1153 AD) ประเทศมัลดีฟปกครองโดยผู้หญิง เป็นผู้นำของหมู่เกาะต่าง ๆ ประชากรนับถือศาสนาพุทธ มีพระราชินีองค์สุดท้ายในต้นศตวรรษที่ 16 ต่อจากนั้น ประเทศมัลดีฟมีผู้ชายปกครองโดยตลอด

การเข้ามามีส่วนร่วมในการเมืองของผู้หญิง ถูกกีดกันโดยขนบธรรมเนียมประเพณี ที่ให้ผู้ชายเป็นผู้นำเช่นเดียวกับชีวิตความเป็นอยู่ในสังคมของชายและหญิงแตกต่างกัน

รัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐได้ประกาศใช้ในปี 1953 รัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้มีบทบัญญัติให้ผู้หญิงมีสิทธิออกเสียงในการเลือกตั้งเป็นครั้งแรก ขนบธรรมเนียมของมัลดีฟมีว่า ผู้ปกครองประเทศต้องมีเพียงคนเดียวและต้องเป็นผู้นำที่เข้มแข็ง ระหว่างที่มัลดีฟตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษ ประเทศมัลดีฟปกครองโดยสุลต่าน เมื่อได้รับเอกราชจากอังกฤษก็มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีขึ้นเป็นผู้นำ และมีการยืนยันว่าประธานาธิบดีต้องเป็นผู้ชาย โดยกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญไว้ว่า The president "shall be of the male sex" ผู้หญิงมีสิทธิในการเลือกตั้งประธานาธิบดี และรัฐสภา และมีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งใน the Citizen's Majlis และ the Citizen's Special majlis แต่มีผู้หญิงจำนวนน้อยลงสมัครรับเลือกตั้ง แม้จะมี 54 ที่นั่งใน Majlis แต่ 8 ที่นั่งได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี และหนึ่งในจำนวน 46 ที่นั่งที่เหลืออยู่เป็นของผู้หญิง

สาเหตุที่มีผู้หญิงจำนวนน้อยลงสมัครรับเลือกตั้ง เพราะสมาชิกของ Majlis ต้องอยู่ในเมืองหลวงซึ่งมีค่าใช้จ่ายสูง ส่วนสังคมในหมู่เกาะเล็ก ๆ นอกเมือง Male ซึ่งทุก ๆ คนรู้จักกันหมด ชัยชนะในการเลือกตั้งขึ้นอยู่กับชื่อเสียงในท้องถิ่น ซึ่งคนในท้องถิ่นพร้อมใจกันให้ผู้ชายทั้งหมด

ในมัลดีฟ ไม่มีพรรคการเมือง ผู้สมัครรับเลือกตั้งจะลงสมัครอิสระ ไม่มีองค์กรพรรคการเมืองที่ผู้หญิงสามารถเข้าร่วมได้ เป็นการยากที่ผู้หญิงจะมีบทบาทสำคัญในรัฐสภา

ปัจจุบันการปกครองระดับท้องถิ่น หัวหน้าเกาะมีบทบาทสำคัญมาก เจ้าหน้าที่เหล่านี้แต่งตั้งโดยรัฐบาล และเนื่องจากประเพณีทางศาสนาสืบเนื่องกันมา เจ้าหน้าที่ทั้งหมดต้องเป็นผู้ชาย แม้ว่าตามทฤษฎีผู้หญิงสามารถเป็นหัวหน้าเกาะได้ แต่ไม่มีใครทำเช่นนั้น

ผู้หญิงสามารถเข้าร่วมงานกับรัฐบาล โดยการเข้ารับราชการหรือเป็นรัฐมนตรีที่แต่งตั้งโดยประธานาธิบดี ปัจจุบันยังไม่มีผู้หญิงเข้าร่วมในคณะรัฐมนตรี แต่มีผู้หญิง 2-3 คน มีตำแหน่งความรับผิดชอบสูง ในหน้าที่ราชการ เช่น ในกระทรวงสาธารณสุขและการศึกษา ผู้อำนวยการของ the Office for Women's Affairs

ในปี 1962 ขณะที่มัลดีฟตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษ ผู้หญิงประมาณ 4,000 คน ได้ร่วมกันเรียกร้องอิสรภาพ และองค์กรของสตรีได้รวบรวมเงินเพื่อสนับสนุนการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพ รัฐบาลของประเทศมัลดีฟส่วนใหญ่บริหารงานโดยผู้ชาย ผู้หญิงมีความปลอดภัย แต่ถูกจำกัดในระบบการเมือง ประเทศมัลดีฟเปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งจะมีส่วนช่วยกระตุ้นให้ผู้หญิงมีบทบาทในสังคม เศรษฐกิจและการเมือง

3.2.2 บทบาทของสตรีในประเทศลาว

ด้านเศรษฐกิจ

ตามขนบธรรมเนียมประเพณีของประเทศลาว ไม่นับว่าผู้หญิงมีส่วนในเรื่องแรงงาน ผู้หญิงจะช่วยทำไร่ทำนาของครอบครัว ไม่ได้ออกไปทำงานข้างนอก ทั้งนี้เพราะผู้หญิงได้รับการศึกษาค่ำ ต้องรับหน้าที่เป็นภรรยาและเป็นแม่ สงครามที่เกิดขึ้นทำให้เศรษฐกิจเสื่อมโทรม ทรัพย์สินและราษฎรเสียหาย ผู้ชายต้องออกรบ ผู้หญิงจึงต้องเข้ามามีส่วนร่วมในเศรษฐกิจของประเทศ ต้องทำงานต่าง ๆ แทนผู้ชาย เช่นการจับปลา การผลิตอาหาร และการเพาะปลูก

หลังจากได้เสรีภาพแล้วรัฐบาลลาวได้สนับสนุนให้ผู้หญิงอ่านออกเขียนได้ และได้จัดหลักสูตรวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อจะได้นำไปประกอบอาชีพหารายได้ให้แก่ครอบครัว

อัตราแรงงานของผู้หญิงที่มีส่วนร่วมด้านอุตสาหกรรมยังต่ำ ผู้หญิงที่ทำงานในโรงงาน คิดเป็นร้อยละ 20.3 ของแรงงานทั้งหมด ด้านพาณิชยกรรม มีผู้หญิงร้อยละ 50 ด้านสาธารณสุขร้อยละ 48.8 ด้านบริการมีผู้หญิงร้อยละ 22-25 ที่ทำงานในสำนักงาน และร้อยละ 50 ในด้านการศึกษา ส่วนด้านงานฝีมือมีแรงงานผู้หญิงร้อยละ 60 ที่ทำงานด้านนี้ ซึ่งมีอยู่ทุกส่วนของประเทศ

ตารางแสดงแรงงานแยกตามอายุและเพศ

แรงงานทั้งหมด 15-44 ปี	ผู้ชาย (ร้อยละ)	ผู้หญิง (ร้อยละ)	รวม
15-19	11.4	12.9	344,954
20-24	8.9	10.9	281,716
25-29	9.3	10.3	277,759
30-34	6.7	7.3	199,137
35-39	6.6	6.6	187,923
40-44	4.3	4.8	128,363
			1,419,852
รวม	47.2	52.8	ร้อยละ 100

ผู้หญิงลาวซึ่งยังไม่ได้แต่งงานที่มีอายุระหว่าง 15-22 ปี ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับผู้หญิงที่มีอายุระหว่าง 23-35 ปี ส่วนใหญ่จะแต่งงานแล้วต้องดูแลเลี้ยงดูบุตร การทำงานคือคุณภาพลง

แรงงานของผู้หญิงจะมีส่วนอย่างมากในด้านการเกษตร และส่วนน้อยในด้านการอุตสาหกรรม ทั้งนี้เพราะเศรษฐกิจของประเทศขึ้นอยู่กับเกษตร นอกจากนั้นผู้หญิงลาวยังมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีสิทธิในการออกเสียง และการบริหารทุกระดับ มีผู้หญิงลาว 4 คน เป็นสมาชิกของ the Central Committee of the Lao Revolutionary People's Party.

สถิติการใช้แรงงานของผู้หญิงลาวก็คล้าย ๆ กับผู้หญิงในประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย ซึ่งจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการผลิตข้าว ตั้งแต่การไถหว่าน การปักดำ ไปจนถึงการเก็บเกี่ยว ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ไม่สามารถใช้สัตว์หรือเครื่องจักรช่วยได้ นอกจากการปลูกข้าวแล้ว ผู้หญิงยังมีส่วนช่วยในการปลูกพืชผลต่าง ๆ เช่น การปลูกผัก มะเขือเทศ มันสำปะหลัง การปลูกฝ้ายและการเลี้ยงสัตว์ เป็นต้น

ปัจจุบันผู้หญิงลาวมีบทบาทสำคัญในการสร้างเศรษฐกิจของประเทศ คือมีส่วนในการส่งเสริมการผลิต การชลประทาน การเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร การนำเทคนิคสมัยใหม่มาใช้ในการเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงมีบทบาทอย่างมากในการเคลื่อนไหวของสหกรณ์การเกษตร

ในปี 1975 ผู้หญิงและผู้ชายลาวที่ทำงานอย่างเดียวกันจะได้รับค่าจ้างเท่ากัน แต่การทำงานบ้านของผู้หญิงลาว เช่น การปรุงอาหาร การซักผ้า การทำความสะอาดบ้าน การปั่นฝ้าย การทอผ้า การเลี้ยงลูก และงานบ้านอื่น ๆ ไม่ได้รวมอยู่ในสถิติแรงงาน ถ้ารวมงานดังกล่าวทั้งหมดที่ผู้หญิงต้องทำทุก ๆ วันเข้าในสถิติแรงงานแล้วจะเห็นว่าผู้หญิงในชนบททำงานมากกว่าผู้ชาย 2 ชั่วโมงใน 1 วัน

ด้านสังคม

สังคมของประเทศลาวประกอบไปด้วยกลุ่มชน 68 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมานาน อารยธรรมของอินเดียและศาสนาฮินดูได้เข้ามาามีอิทธิพลในระยะแรก และได้เปลี่ยนแปลงมานับถือศาสนาพุทธในเวลาต่อมา

แม้ว่าวัฒนธรรมของลาวจะเปลี่ยนไป แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนคือสถานภาพของผู้หญิงลาวที่ต่ำกว่าผู้ชาย ผู้ชายเป็นใหญ่ในบ้านและในสังคม ผู้หญิงต้องพึ่งพาผู้ชายทางด้านเศรษฐกิจ ขนบธรรมเนียมประเพณีของลาวห้ามผู้หญิงได้รับการศึกษา ทำให้ผู้หญิงไม่รู้หนังสือต้องอยู่กับบ้าน ดูแลครอบครัวและลูก นอกจากทำงานบ้านแล้วต้องช่วยผู้ชายทำนาทำไร่อีกด้วย ผู้หญิงจะไม่มีสิทธิมีเสียงในสังคม

ในปี 1930 ได้มีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงในประเทศกลุ่มอินโดจีน รวมถึงการเคลื่อนไหวของผู้หญิงด้วย ผู้หญิงลาวได้เคลื่อนไหวเพื่อต่อสู้และขัดขวางการเก็บภาษีแพง ประท้วงการไม่ดูแลเอาใจใส่และการกระทำทารุณของผู้ชาย ได้มีการตั้งกลุ่มผู้หญิงขึ้นในหลายจังหวัด

ในปี 1945 ผู้หญิงลาวจำนวนมากเข้าไปมีส่วนร่วมในการจลาจล เพื่ออิสรภาพของประเทศ

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 การเคลื่อนไหวของผู้หญิงลาวได้ขยายไปอย่างกว้างขวาง ได้มีการตั้งกลุ่มผู้หญิงลาวอิสระ (Lao Issala Women) และกลุ่มทหารหญิงเพื่อปฏิบัติการใต้ดิน ผู้หญิงเหล่านี้กลายเป็น กองโจร ลูกเสือและผู้ส่งข่าว องค์การผู้หญิงได้รณรงค์เพื่อผลิต การศึกษา และ สาธารณสุข

ในปี 1955 ได้มีการก่อตั้งพรรคการเมืองขึ้น the Lao People's Revolutionary เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 1955 สมาคมมีวัตถุประสงค์ในการรวบรวมผู้หญิงทุกกลุ่มในประเทศเพื่อต่อต้านการบุก-รุกของต่างชาติ ทำให้เกิดการลงนามที่เรียกว่า Vientiane Agreement เพื่อสนับสนุนความสัมพันธ์ของชาติ เป็นครั้งแรกของประวัติศาสตร์ลาวที่ผู้หญิงกลุ่มต่าง ๆ มีสิทธิในการออกเสียงและ

มีสิทธิเลือกตั้ง นอกจากนี้ยังมีส่วนร่วมในงานด้านต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ วัฒนธรรม การศึกษา สาธารณสุข สนับสนุนการรวม งานสำนักงาน ศิลปะ เป็นต้น

ในปี 1965 ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสมาคมสตรีลาว (The Lao Women's Association) มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมผู้หญิงลาวทุก ๆ กลุ่ม ทุกชนชั้นทั่วประเทศ สมาคมมีสมาชิกมากกว่า 126,000 คน ช่วยกันทำกิจกรรมด้านต่าง ๆ

ต่อมาสมาคมสตรีลาว หรือ the Lao Women's Association ได้เปลี่ยนชื่อเป็น Lao Women's Union ซึ่งเป็นสมาชิกของ the Women's International Democratic Federation มีหน้าที่สำคัญคือ ให้การศึกษาแก่ผู้หญิงเพื่อให้มีความรู้ในทุก ๆ ด้าน ส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในการบริหารเศรษฐกิจ รัฐและสังคม ส่งเสริมให้มีความเสมอภาคเท่าเทียมผู้ชาย และมีส่วนร่วมในการป้องกันและสร้างชาติ

ด้านการเมือง

ปัจจุบันผู้หญิงลาวเข้าร่วมในขบวนการตัดสินใจทุกระดับของรัฐและสังคม ผู้หญิงลาวมีตำแหน่งในระดับผู้นำของพรรคการเมืองและรัฐบาล นอกจากนี้ยังเข้าร่วมเป็นสมาชิกของ the Central Committee of the Lao Revolutionary People's Party ในจังหวัดต่าง ๆ ผู้หญิงมีส่วนร่วมในคณะกรรมการจัดการและตรวจสอบสหกรณ์การเกษตร

ในปี 1975 ผู้หญิงลาวมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านการเมืองมากขึ้น ซึ่งทำให้มีโอกาสนในการพัฒนาตนเอง โดยเฉพาะด้านการตัดสินใจ

ผู้หญิงลาวมีส่วนร่วมในองค์กรต่าง ๆ ได้แก่

1. Lao Women's Union
2. the Union of Lao People Revolutionary Youth
3. the Trade Union
4. the Lao Front for National Construction
5. the Labour Collectives และอื่น ๆ

นอกจากนั้น ผู้หญิงลาวยังมีส่วนร่วมในการป้องกันประเทศ โดยเข้าร่วมในกิจกรรมของชาติ และองค์การระหว่างประเทศ เช่น

1. the Lao National Committee for Peace and Solidarity with the Peoples.
2. the World Federation of Democratic Youth
3. the Women's International Democratic Federation

ผู้หญิงลาวที่มีส่วนร่วมด้านการเมืองมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีผู้หญิงลาวประมาณ 4,856 คน เข้าร่วมในพรรคการเมือง Lao People's Revolutionary Party (LPRP) เป็นสมาชิก the Lao Women's Union จำนวน 446,141 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 24.31 ของประชากรหญิงทั้งหมด เด็กผู้หญิงประมาณ 89,294 คน เป็นสมาชิก the Union of Lao People's Revolutionary Youth (ULPRY) คิดเป็นร้อยละ 14 ของสมาชิกทั้งหมด

3.2.3 บทบาทของสตรีในประเทศเวียดนาม

ด้านเศรษฐกิจ

ภาวะเศรษฐกิจ ภายหลังสงครามของเวียดนามทำให้ผู้หญิงมีความสำคัญด้านแรงงานเป็นอย่างมาก ผู้หญิงเวียดนามเข้าไปมีส่วนร่วมในการสร้างและพัฒนาเศรษฐกิจในภาคใต้ โดยการไปช่วยเปลี่ยนรูปการอุตสาหกรรมและการค้าระบบนายทุน ผู้หญิงที่ทำการค้ารายย่อยได้รวมกันเป็นสาขาและกลุ่ม ได้มีการจัดตั้งตลาดมากกว่า 2,000 แห่ง เกือบร้อยละ 80 ของสมาชิกที่จัดการตลาดเป็นของ Viet Nam Women's Union cadres. ซึ่งให้การศึกษาและช่วยกระตุ้นเรื่องการบริหารการค้าแก่ผู้ค้ารายย่อย ผู้ค้ารายย่อยประมาณ 20,000 รายได้รวมตัวกันเป็นเครือข่าย ในการซื้อและสหกรณ์การตลาด

จุดมุ่งหมายประการหนึ่งในการพัฒนาคุณภาพแรงงานของผู้หญิงคือการเป็นนักวิทยาศาสตร์ ช่างเทคนิค ผู้บริหารและนักการศึกษา ได้มีการสร้างโรงงาน การอุตสาหกรรม โรงเรียน โรงพยาบาลและห้างสรรพสินค้าเพิ่มขึ้น เป็นการสร้างงานให้แก่ผู้หญิงมากขึ้น ผู้หญิงร้อยละ 44.5 เป็นคนงานและร้อยละ 23.8 ทำงานที่ต้องใช้สมอง

ปัจจุบันมีผู้หญิงเวียดนามที่ทำงานร้อยละ 56 ร้อยละ 46 เป็นแรงงานในภาคเศรษฐกิจของรัฐ และมากกว่าร้อยละ 60 เป็นแรงงานในภาครวม แรงงานผู้หญิงประมาณร้อยละ 70-80 เป็นแรงงานด้านการผลิตหรือทำงานในด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรม สาธารณสุข และสาขาต่าง ๆ ด้าน

วัฒนธรรม อุตสาหกรรมขนาดเล็กและงานฝีมือ งานที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ทำเป็นงานตั้งแต่ระดับที่ไม่ใช่ช่างฝีมือ ไปจนถึงงานช่างเทคนิค และงานด้านผู้จัดการส่วนใหญ่ทำเป็นงานตั้งแต่ระดับที่ไม่ใช่ช่างฝีมือ ไปจนถึงงานช่างเทคนิค และงานด้านผู้จัดการ ผู้หญิงเวียดนามได้รับสมญานามว่า “นักรบ” และ “วีรสตรีแรงงาน” นอกเหนือจากการเป็นพลเมืองของประเทศ การเป็นคนทำงานและการเป็นแม่

ด้านการเกษตร ผู้หญิงก็เป็นแรงงานสำคัญในการนำเทคนิคสมัยใหม่มาใช้ และเพิ่มผลผลิต มีผู้หญิงร้อยละ 65 เป็นชาวนา ร้อยละ 80 ของแรงงานของผู้หญิงทั้งหมด มีอาชีพในการปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ พวกเขาต้องต่อสู้กับสิ่งต่าง ๆ เช่น ภัยธรรมชาติ ได้แก่ การขาดแคลนน้ำ น้ำท่วม ฯลฯ แมลง การขาดแคลนทุน เมล็ดพันธุ์พืช เครื่องมือ การปรับปรุง ดิน การขุดคลอง เป็นต้น

ได้มีการก่อตั้งเครือข่ายของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาด้านการเกษตรเกือบทุกจังหวัด ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเหล่านี้จะออกไปทำงานในสหกรณ์การเกษตรต่าง ๆ มีผู้หญิงได้รับการศึกษาระดับสูงในสาขาการปลูกพืชเพิ่มขึ้น ขณะนี้มีผู้หญิงที่เป็นนักทำเรียกสวนไร่นา (agronomist) ประมาณ 1 ใน 3 ของนักทำเรียกสวนไร่นาทั้งหมด งานด้านนี้ได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดี โดยจะเห็นได้จากที่สหกรณ์ทุกแห่งจะมีห้องสมุด ซึ่งมีหนังสือด้านการปลูกพืชและเทคนิคการเกษตร และมีการจัดหาหนังสือใหม่มาเพิ่มอยู่เสมอ Women's Union มีส่วนช่วยให้ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาเทคนิคสมัยใหม่ และการเพิ่มความเชื่อมั่นในตัวเอง ให้แก่กลุ่มผู้หญิงที่เป็นชาวนา เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานของคน

Women's Union ได้ร่วมมือกับสหกรณ์จัดการฝึกอบรมด้านเทคนิคการเกษตร โดยเน้นถึงเทคนิคที่ผู้หญิงชาวนาต้องการใช้ในการทำงานบ่อย ๆ และได้จัดกลุ่มผู้หญิงชาวนา ออกเป็นกลุ่มที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เช่น ด้านการใช้กำลังน้ำและการใช้ปุ๋ย ฯลฯ นอกจากนั้นยังช่วยดูแลสุขภาพของผู้หญิงและสถานภาพของครอบครัวของผู้หญิงเหล่านั้น

การเคลื่อนไหวในการพัฒนาคุณภาพ และการเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรมีทั่วไปทั้งประเทศ และมีแนวโน้มว่ามีความมั่นคงขึ้น ในปี 1985 มีการปลูกข้าวมากกว่า 1.5 หมื่นล้านตารางเมตร

The Viet Nam Federation of Trade Unions เป็นองค์กรที่มั่นคงที่สุดของคนงานและลูกจ้างชาวเวียดนาม สหภาพแห่งนี้ได้ก่อตั้งระบบการทำงานสตรี (Women's Work System) ซึ่งได้เริ่มกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การรวบรวมองค์การของผู้หญิง การเป็นที่เลี้ยงและแนะนำในเรื่องการงาน และภาวะความเป็นอยู่ของผู้หญิงที่ทำงาน และที่เป็นลูกจ้าง

ตารางแสดงแรงงานผู้หญิงในงานด้านต่าง ๆ

งานด้านต่าง ๆ	แรงงานคิดเป็นร้อยละ
1. การเกษตร	65
2. อุตสาหกรรมเบา	65
3. อุตสาหกรรมหนัก	29
4. บริการด้านสาธารณสุข	61
5. การศึกษา (รวมระดับบริหาร)	72
6. วัฒนธรรมและศิลปะ	46
7. การค้าที่บ้าน	63
8. อุตสาหกรรมอาหารสำเร็จรูป	60
9. ไปรษณีย์และโทรคมนาคม	40
10. อุตสาหกรรมซ่อมเครื่องจักร	37
11. การธนาคาร	60
12. อุตสาหกรรมขนาดเล็กและงานฝีมือ	70-80

ผู้หญิงเวียดนามที่ทำงานในวิชาชีพต่าง ๆ

วิชาชีพ	คิดเป็นร้อยละ
- ทำงานและเป็นลูกจ้างหลังจากผ่านการฝึกอบรมอาชีพ ระดับมัธยมศึกษา	58
- ช่างเทคนิค	36
- อาจารย์มหาวิทยาลัย	26.6
- วิศวกร	40
- หมอ	38
- เกษตรกร	54

แรงงานผู้หญิงด้านการเกษตร

งานเกษตรชนิดต่าง ๆ	อัตราร้อยละ
- การเตรียมดิน	30
- การหว่านและปลูกพืช	100
- การดูแลพืช (ใส่ปุ๋ย)	80
- การเก็บเกี่ยว	60
- การเลี้ยงสัตว์	100

ผู้หญิงที่อยู่ในตำแหน่งผู้นำ

ตำแหน่ง	1965	1985
- ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการกอง	21	175
- ผู้จัดการและผู้ช่วยผู้จัดการ โรงงาน	50	160

N.B. Statistical data obtained from the Viet Nam Federation of Trade Unions (Women's work Commission), the Viet Nam Women's Union and the Labour Ministry (Women Workers Bureau).

ด้านสังคม

สถิติที่วัดทำให้เกิดความคิดที่ว่า ผู้หญิงอ่อนแอและไม่มีประโยชน์ ต้องอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของผู้ชาย แต่ความเป็นจริงแล้วผู้หญิงเป็นกำลังผลิตที่สำคัญ และเป็นกำลังที่สำคัญของบ้าน ต้องทำงานบ้านต่าง ๆ สังคมเวียดนามยกย่องผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ถ้ามีลูกชาย จะพูดได้ว่ามีผู้สืบสายโลหิต แต่ถ้ามีลูกผู้หญิงจะพูดเช่นนั้นไม่ได้ ลูกผู้หญิงจึงไม่ได้รับความเอาใจใส่จากรอบครัว ต้องทำงานหนัก แต่ไม่มีสิทธิในมรดก และถูกกีดกันไม่ให้รับการศึกษา และไม่อนุญาตให้สอบแข่งขันเป็นขุนนาง เมื่อแต่งงาน ผู้หญิงต้องเชื่อฟังสามี เมื่อสามีเสียชีวิต ผู้หญิงก็จะไม่มีอิสระ ต้องเชื่อฟังลูกชายคนโต

หญิงสาวจะไม่มีโอกาสเลือกคู่ครองไม่สามารถแต่งงานกับชายคนรัก พ่อและแม่จะเป็นคนเลือกคู่ครองให้ ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วจะมีอำนาจเป็นหัวหน้าครอบครัว ในขณะที่สามีสามารถมีภรรยาได้หลายคนตามที่เขาต้องการ ภรรยาต้องซื่อสัตย์ต่อสามี ผู้หญิงที่ไม่ซื่อสัตย์จะถูกลงโทษแต่ผู้ชายที่ไม่ซื่อสัตย์ไม่ถูกลงโทษใด ๆ สามีจะไม่ยอมรับภรรยาที่ไม่มีลูก

ผู้หญิงที่เป็นภรรยาหลวงไม่ต้องทำงาน มีหน้าที่ในการจัดลำดับภรรยา นางบำเรอ คนใช้ และลูกสาว สังคมของเวียดนามจัดตามลำดับชั้นอาวุโสของครอบครัว จักรพรรดิมีอำนาจเหนือสิ่งอื่นใด ขุนนางแบ่งออกเป็น 9 ชั้น เป็นกลุ่มที่มีการศึกษา คอยเก็บค่าเช่าและภาษีราษฎรหรือจากเงินเคียนที่รับโดยตรงจากกษัตริย์

ในศตวรรษที่ 17 เมื่อสังคมพิวคัลเสื่อมลงเพราะการขัดแย้งภายในของเวียดนาม ฐานะของผู้หญิงไม่ดีขึ้น กษัตริย์และขุนนางใช้ชีวิตอย่างอย่างسهเพล และฉ้อราษฎร์บังหลวง หญิงสาวจำนวนมากถูกบังคับให้เป็นนางสนมของกษัตริย์

ต่อมาถูกรากของระบบนายทุนในสังคมพิวคัลเสื่อมลง เงินมีอำนาจเหนือสิ่งใด ผู้หญิงกลายเป็นสินค้า ได้รับความทุกข์ทรมานเป็นอย่างมาก

ในกลุ่มชนวนาที่ยากจน ผู้หญิงมีบทบาทสำคัญยิ่ง นอกจากช่วยสามีทำนาแล้วยังต้องรับภาระงานบ้าน ทั้งนี้ชี้ให้เห็นถึงความเท่าเทียมกันในด้านการทำงาน แสดงว่าผู้หญิงเท่าเทียมชาย

ในกลุ่มของประชาชนธรรมดา ผู้หญิงมีฐานะเท่าเทียมชาย เมื่อผู้ชายออกรบ ผู้หญิงก็จะรับผิดชอบ ในการทำงานนอกบ้านและในบ้าน

ในศตวรรษที่ 19 เวียดนามตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส ตลอดระยะเวลาที่ฝรั่งเศสครอบครองเวียดนาม ฐานะของผู้หญิงเวียดนามไม่แตกต่างจากเมื่อก่อนนัก จนถึงปี 1930 ได้มีการจัดตั้งพรรคการเมืองชื่อ the Indochinese Communist Party โดยประธานาธิบดี โฮ จี มินห์ (Ho Chi Minh) ความหวังใหม่ของผู้หญิงเวียดนามได้เริ่มขึ้น พรรคการเมืองของประธานาธิบดีมีความเห็นว่าการปฏิวัติจะได้รับชัยชนะก็ต่อเมื่อผู้หญิงได้เข้ามามีส่วนร่วม พรรคจะได้จัดตั้ง the Women's Union for Emancipation หรือ the Viet Nam Women's Union ในปัจจุบัน ได้มีการรวมกำลังผู้หญิงทำงานชานากรรมกร และผู้มีความรู้ ซึ่งมีความรักชาติ และเกลียดผู้ครอบครอง

ในวันที่ 2 กันยายน 1945 เวียดนามได้ประกาศอิสรภาพ ต่อจากนั้นการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ก็ได้ตามมา ได้มีการประกาศใช้กฎหมายเกี่ยวกับการแต่งงานและครอบครัว โดยยกเลิกกฎหมายของพิวคัล ได้มีการปฏิรูปที่ดิน และมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องฐานะของผู้หญิงเวียดนามอย่างมากมาย

ในปี 1946 รัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม (Constitution of the Democratic Republic of Viet Nam) ได้กำหนดความเสมอภาคระหว่างเพศและให้ผู้หญิงมีสิทธิในการออกเสียง ได้มีการยกฐานะ บทบาทและหน้าที่ของผู้หญิงเวียดนามในด้านการเป็นพลเมือง คนทำงาน ภรรยาและแม่ในสังคมใหม่และให้เสรีภาพในด้านต่าง ๆ เท่าเทียมผู้ชาย

ด้านการเมือง

กิจกรรมด้านการเมืองของผู้หญิงเวียดนามทำให้ผู้หญิงเกิดความคิดที่จะเป็นอิสระและมีความเท่าเทียมกับผู้ชาย หลังจากที่เวียดนามประกาศอิสรภาพเมื่อวันที่ 2 กันยายน 1945 ทำให้ผู้หญิงมีสิทธิในการออกเสียงและมีสิทธิรับเลือกตั้ง

ในปี ค.ศ.1946 มีผู้หญิงจำนวน 10 คน ได้รับเลือกเป็นสมาชิกของสภาสามัญ ในสมัชชาแห่งชาติ (National Assembly) คิดเป็นร้อยละ 2.48 ของสมาชิกสภาทั้งหมด

ความเสมอภาคอย่างสมบูรณ์ของผู้หญิงเวียดนามได้ประกาศไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับแรกของสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนามปี 1946 ว่า “ผู้หญิงมีความเสมอภาคเท่าเทียมกับผู้ชายในทุกๆ ด้าน (“Women enjoy equal rights with men in all spheres”)

สถานิติบัญญัติปี 1981-1984 มีผู้หญิงเป็นผู้แทนราษฎรในส่วนภูมิภาคร้อยละ 22.9 และเพิ่มเป็นร้อยละ 29.01 ในปี 1985-1989

17 ใน 40 จังหวัดและเมืองทั่วประเทศมีผู้หญิงเป็นรองประธานคณะกรรมการราษฎรในส่วนภูมิภาค (the Provincial People's Committee) และเป็นสมาชิก 28 คน

ในระดับสูงขึ้นไปมีผู้หญิง 20 คน เป็นรัฐมนตรี รัฐมนตรีช่วยว่าการและตำแหน่งที่มีชื่อเสียงอื่น ๆ ส่วนในตำแหน่งผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการโรงงาน มีผู้หญิงดำรงตำแหน่งดังกล่าวประมาณ 200 คน มีผู้หญิงจำนวน 160 คน เป็นหัวหน้าและทำการแทนหัวหน้ากองและสถาบัน มีผู้หญิง 427 คน เป็นหัวหน้าและหัวหน้าของหน่วยงานบริการในส่วนภูมิภาคและสาขาในพรรคคอมมิวนิสต์ (Communist Party) ร้อยละ 20 ของสมาชิกเป็นผู้หญิง มีผู้หญิง 8 คน เป็นสมาชิกของ the Party Central Committee และผู้หญิงประมาณ 8,000 คน (ร้อยละ 11) ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในคณะกรรมการพรรคการเมืองต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับล่างจนถึงระดับสูง

นอกจากผู้หญิงเวียดนามจะเข้าไปมีส่วนร่วมในการเมืองระดับต่าง ๆ แล้ว Women's Union ยังช่วยเสริมบทบาทของผู้หญิงในด้านต่าง ๆ และมีส่วนร่วมในการออกกฎหมายเกี่ยวกับการรู้หนังสือเพื่อช่วยให้ผู้หญิงมีความเข้าใจกฎหมายสังคม สิทธิและหน้าที่ของผู้หญิง และรู้กฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

มีผู้หญิงจำนวนมากเป็นสมาชิก Trade Union ปัจจุบัน Trade Union มีสมาชิกมากกว่า 3.2 ล้านคน เป็นผู้หญิง 1.7 ล้านคน และเป็นสมาชิก Central Executive Committee of the Viet Nam Federation of Trade Unions 41 คน จากสมาชิก 155 คน ในกองเลขาธิการของ Federation of Trade Unions มีผู้หญิงเป็นเลขาธิการ 3 คน

8.2.4 บทบาทของสตรีในประเทศอินเดีย

ด้านเศรษฐกิจ

ในปี 1981 อินเดียมีประชากร 659 ล้านคน ประชากรจำนวน 16 ล้านคนทำงานในภาครัฐบาล ในขณะที่ประชากร 75 ล้านคน ทำงานในภาคเอกชน ประชากรที่ทำงานทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 33.4

ในปี 1982 มีผู้ชายร้อยละ 51.23 และผู้หญิงร้อยละ 14.4 ของประชากรที่ทำงานทั้งหมด ผู้หญิงประมาณร้อยละ 85 ไม่ได้ทำงานสำหรับผู้หญิงที่ทำงานในเมืองคิดเป็นร้อยละ 16.5 มีอัตราสูงกว่าผู้หญิงที่ทำงานในชนบท ซึ่งมีน้อยกว่าร้อยละ 7.6

ผู้หญิงเกือบร้อยละ 70 ทำงานสำคัญ ส่วนใหญ่จะทำงานด้านต่าง ๆ ประมาณร้อยละ 3 ของผู้หญิงที่ไม่แต่งงาน ร้อยละ 10 ของผู้หญิงที่หย่าร้างหรือแยกกันอยู่กับสามี ผู้หญิงในกลุ่มอายุ ระหว่าง 25-39 ปี จะทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมมากกว่าทำงานบ้านและค้าขาย

ผู้หญิงทำงานที่มีอายุระหว่าง 25-49 ปี สามารถอ่านออกเขียนได้ อย่างไรก็ตามมากกว่าร้อยละ 50 ของผู้หญิงที่ไม่ได้ทำงานสามารถอ่านออกเขียนได้

งานที่ผู้หญิงอินเดียทำได้แก่ เลขานุการ เสมียน พนักงานต้อนรับ หมอ ทนายความ ครู นักหนังสือพิมพ์ ผู้เชี่ยวชาญ ช่างราชการ เป็นต้น ผู้หญิงที่ทำงานหลังแต่งงานแล้ว ส่วนมากจะมีอาชีพเป็นครู หมอ หรือนักธุรกิจ ผู้หญิงเกือบร้อยละ 31 มีอาชีพรับราชการ ร้อยละ 11.80 เป็นครูในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 10.29 เป็นหมอ ร้อยละ 4.41 เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ร้อยละ 4.41 เป็นผู้เชี่ยวชาญ ร้อยละ 2.94 เป็นนักธุรกิจและร้อยละ 2.94 เป็นทนายความ

ผู้หญิงที่ทำงานขณะเป็นโสดเกือบร้อยละ 31 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 56 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทและร้อยละ 8 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก ผู้หญิงส่วน-ใหญ่ (เป็นโสดร้อยละ 61.54 และทำงานหลังแต่งงานแล้วร้อยละ 35.71) ทำงานในองค์กรใหญ่ ๆ ที่มีพนักงาน 500 คน หรือมากกว่านั้น ผู้หญิงที่ได้รับเงินเดือนระหว่าง 1,000 - 1,999 รูปีต่อเดือน มีประมาณร้อยละ 27.50

สังคมและสภาพแวดล้อมของการทำงานในประเทศอินเดียไม่ได้ขัดขวางผู้หญิงที่จะทำงาน สิ่งที่สังคมต้องการคือ การที่ผู้หญิงก้าวไปข้างหน้า ทำงานหนัก แสดงความสามารถพิเศษ และทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

ด้านสังคม

ประเทศอินเดียเป็นประเทศที่มีประชากรเป็นจำนวนมากโดยแบ่งแยกออกเป็นหลายกลุ่ม หลายศาสนา หลายภาษา หลายวรรณะ ทำให้องค์ประกอบของเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไปตามความแตกต่างข้างต้น และการแบ่งชั้นทางเศรษฐกิจยังขึ้นอยู่กับความแตกต่างทางระดับการศึกษา ประเภทของงานและอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตก

ปัจจุบันฐานะของผู้หญิงอินเดียอยู่ในสภาพที่สูงขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม สังคม และสภาพแวดล้อมทางการเมือง การเคลื่อนไหวของผู้หญิงอินเดียทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงฐานะของผู้หญิงในสังคม ผู้หญิงได้ก้าวเข้าสู่วงการของการศึกษา ปรัชญา ศาสนา การเมือง และเศรษฐกิจของประเทศ ได้มีการฝึกอบรมผู้หญิงในด้านการเกษตร และงานฝีมือต่าง ๆ

การเปลี่ยนแปลงของผู้หญิงอินเดียได้ปรากฏเด่นชัดในสมัยที่ตกเป็นอาณานิคม คริสต์ศตวรรษที่ 18 ได้เกิดการปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งมีผลกระทบมาถึงทวีปต่าง ๆ รวมทั้งประเทศอินเดีย พวกหมอสอนศาสนาได้เดินทางมายังประเทศอินเดียในปี 1813 ได้มีการเคลื่อนไหวในการปฏิรูปสังคมและมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตของผู้หญิงอินเดียในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ผู้มีส่วนร่วมในการปฏิรูปสังคมส่วนใหญ่เป็นผู้ชายที่อยู่ในตระกูลที่มีการศึกษาสูงและได้รับอิทธิพลทางความคิดจากประเทศตะวันตก ได้มีการจัดตั้งสมาคมและมีการออกวารสารและนิตยสารสำหรับผู้หญิง

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 Mahatama Gandhi ได้เรียกร้องให้มีผู้หญิงทำงาน เพื่ออิสรภาพของชาติ โดยใช้วิธีอหิงสา ซึ่งผู้หญิงได้ให้ความร่วมมือด้วยความอดทน

รัฐบาลอินเดียได้พยายามที่จะยกฐานะของผู้หญิงอินเดีย โดยการแต่งตั้ง Committee on the status of Women แต่ไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร

ต่อมาการเคลื่อนไหวของผู้หญิงอินเดียได้พัฒนาขึ้นอย่างมาก ได้มีการแต่งตั้งกลุ่มผู้หญิงขึ้นหลายกลุ่ม เช่น

the Forum Against the Oppression of Women

Stree Mukti Sangathan

Progressive Organisation of Women

นอกจากนั้นได้มีการจัดตั้งหน่วยพิเศษของผู้หญิงในกระทรวงสวัสดิการสังคม (the Ministry of Social Welfare) และใน the SAARC Secretariat

ผู้หญิงได้ออกไปทำงานนอกบ้านมากขึ้นได้มีการจัดตั้ง Working Women's Forum ในประเทศอินเดีย ซึ่งเป็นองค์กรที่ใหญ่ที่สุดองค์กรหนึ่งของพ่อค้าในตลาดค้าปลีกและผู้ขายปลีกและโรงงานขนาดเล็กในเอเชียใต้ ได้มีการฝึกอบรมการทอผ้าไหมที่ศูนย์ผลิตเพื่อช่วยส่งเสริมการเลี้ยงไหมของผู้หญิงยากจน

การมองผู้หญิงอินเดียในแง่ลบ ได้ถูกสื่อมวลชนช่วยแก้ไขทีละน้อย Ministry of Information and Broadcasting ได้ออกคำสั่งอย่างเข้มงวดไม่ให้เสนอโปรแกรมที่แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงค้อยกว่าผู้ชาย

อย่างไรก็ตาม การมองผู้หญิงในแง่ดีไม่ได้เกิดขึ้นในทุกภาคและทุกสังคมของอินเดีย ยังต้องใช้เวลาแทรกซึมเข้าไปในชนบทและในกลุ่มที่สำคัญ ๆ อีกต่อไป

ด้านการเมือง

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ผู้หญิงอินเดียได้แสดงว่ามีส่วนร่วมในสังคมและการเมือง โดยการกระทำเป็นหมู่ ผู้หญิงจำนวน 1,000 คน ได้มีส่วนร่วมใน Naxalbari ในการนัดหยุดงานของการรถไฟ การต่อสู้เรื่องสิทธิเดิมของหญิงที่นำมาเวลาแต่งงาน การต่อสู้เรื่องการขึ้นราคาสินค้า การขาดแคลนและการกักตุนสินค้า ฯลฯ

จำนวนผู้หญิงใน Lok Sabha (สภารายการ-House of People) เพิ่มขึ้นจาก 28 คน ในปี 1980 เป็น 42 คน ในปี 1987

ในปี 1985 มีผู้หญิงเป็นตำรวจชั้นตำรวจตรี 4 คน รองตำรวจตรี 11 คน ผู้ช่วยรองตำรวจตรี 35 คน

สำหรับผู้หญิงที่มีส่วนร่วมด้านการเมืองที่แท้จริงจะมีอัตราค่อนข้างต่ำ ในการเลือกตั้งทั่วไปในปี 1952 และ 1971 แสดงให้เห็นว่าผู้ชายไปใช้สิทธิในการเลือกตั้งมากกว่าผู้หญิง โดยมีส่วนต่างกันถึงร้อยละ 11-15 แต่ในปัจจุบันผู้หญิงได้ไปใช้สิทธิในการเลือกตั้งมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากตารางข้างล่างนี้

การออกเสียงเลือกตั้งสภาราชฎูร

ปี	ผู้หญิง (ร้อยละ)	ผู้ชาย (ร้อยละ)	รวม	ความแตกต่าง ระหว่างเพศ (ร้อยละ)
1952	37.1	55.0	-	-
1962	46.6	62.1	54.8	-15.42
1967	55.5	66.7	61.3	-11.25
1971	49.2	61.1	55.4	-11.85

ผู้สมัครเลือกตั้ง อัตราที่ได้ชัยชนะและสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งของสภาราษฎร

ปี	จำนวนผู้สมัครเลือกตั้งทั้งหมด	ผู้สมัครเลือกตั้งทั้งหมด (ร้อยละ)	อัตราที่ได้รับชัยชนะ (ร้อยละของผู้สมัครทั้งหมด)	จำนวนสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้ง	สมาชิกทั้งหมด (ร้อยละ)	จำนวนสมาชิกทั้งหมด
1952				14	2.9	489
1957				27	5.5	494
1962	6	3.2	50.6	33	6.7	491
1967	66	2.8	42.4	28	5.4	515
1971	86	-	25.9	21	4.1	518
1973		-	-	22	4.2	519
1975		-	-	25	4.8	524
1977	70	-	27.1	25	4.9	312
1979		-	-	20	3.7	544
1980	142	3.2	19.7	28	5.3	525

ในสภาปรึกษาการบ้านเมือง (Council of State - Rajya Sabha) ในปี 1979 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 25 คน และมีผู้หญิงจำนวนไม่มากนักมีตำแหน่งเป็นเอกอัครราชทูต ข้าหลวงใหญ่ และกงสุลใหญ่

ในปี 1978 สถานทูตจำนวน 108 แห่งที่มีผู้หญิงเป็นหัวหน้า 8 แห่ง ข้าหลวงจำนวน 11 คน และกงสุลจำนวน 64 คน มีผู้หญิงเป็นอย่างละ 1 คน

รัฐบาลได้ให้การช่วยเหลือองค์การอาสาสมัครสำหรับผู้หญิง ร้อยละ 90 ของการช่วยเหลือ ได้แบ่งให้องค์การอาสาสมัครและรัฐบาลได้ยอมรับข้อเสนอหลายข้อของ Committee on the Status of Women. เช่น กฎหมายเกี่ยวกับฐานะของผู้หญิงในเรื่องการหย่าร้าง และเรื่องสินเดิมของหญิงที่นำมาเมื่อแต่งงาน เป็นต้น

National Council of Educational Research and Training ได้กำจัดเรื่องความไม่เสมอภาคทางเพศในหนังสือเรียน ในสารบัญของหนังสือเลขคณิตได้นั้นเรื่องบทบาทของการตัดสินใจของเด็กหญิงและผู้หญิง

อย่างไรก็ตามมีผู้หญิงเป็นจำนวนมากในชนบทของอินเดียยังไม่ได้เข้าร่วมในการเคลื่อนไหวของผู้หญิง ทั้งนี้เพราะพวกเขายังไม่รู้หนังสือ ยังไม่ได้ทำงาน ขาดอาหารและยังอยู่ในชนบทธรรมเนียมประเพณีของสังคมที่ล่าหลัง

8.2.5 บทบาทของสตรีในประเทศอินโดนีเซีย

ด้านเศรษฐกิจ

การสำรวจสำมะโนประชากรปี 1980 แรงงานทั้งหมดของอินโดนีเซียมี 50.4 ล้านคน หรือร้อยละ 50.2 ของประชากรทั้งหมดที่มีอายุมากกว่า 10 ปี เป็นแรงงานผู้ชาย 33.9 ล้านหรือร้อยละ 68

ส่วนแรงงานของผู้หญิงในปีเดียวกันมี 16.5 ล้านคน หรือร้อยละ 32 ของแรงงานทั้งหมด ประมาณร้อยละ 35.7 ของผู้หญิงในเมื่อทั้งหมดมีอายุมากกว่า 10 ปี และมากกว่าร้อยละ 24 ของผู้หญิงในชนบทเป็นกลุ่มที่ใช้แรงงาน มีอายุระหว่าง 35 และ 54 ปี และกลุ่มแรงงานผู้หญิงในเมืองที่มีอายุระหว่าง 30 และ 59 ปี เป็นกลุ่มแรงงานที่มีอัตราการทำกิจกรรมสูงสุด กลุ่มผู้หญิงที่มีอายุระหว่าง 25-44 ปี เข้าไปมีส่วนร่วมในตลาดแรงงานร้อยละ 41.07 และกลุ่มผู้หญิงที่มีอายุระหว่าง 45-59 ปี ร้อยละ 44.02

ผู้หญิงมีบทบาทในกิจกรรมด้านเศรษฐกิจน้อยกว่าผู้ชาย แต่ผู้หญิงจะทำกิจกรรมอื่น ๆ ประเภทของครอบครัวมากกว่าผู้ชาย

จากการสำรวจตลาดแรงงานของชาติในปี 1976 จะเห็นว่ามีลูกจ้างผู้หญิงจำนวน 16.3 ล้านคน และร้อยละ 43-48 เป็นการทำงานที่ไม่ได้รับค่าจ้าง เพราะเป็นงานของครอบครัว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานในภาคเกษตรกรรม

การทำงานของผู้นับถืออินโดนีเซียแบ่งออกเป็นหลายชั้น ในชั้นแรกผู้นับถือจะทำงานก่อนแต่งงาน และลาออกจากงานเมื่อมีบุตร ชั้นต่อมาจะกลับเข้าไปทำงานใหม่ เมื่อลูก ๆ โตพอที่จะให้คนอื่นเลี้ยงได้แล้ว เฉลี่ยอัตราแรงงาน (Labour Force Participation Rate-(LFPR) ของกลุ่มผู้นับถือที่มีอายุ 30-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 51-59

สำหรับแรงงานของกลุ่มผู้นับถือที่ย้ายร้าง และเป็นหม้ายที่อยู่ในเมืองคิดเป็นร้อยละ 43.4 และที่อยู่ในชนบทคิดเป็นร้อยละ 54.1 ในขณะที่อัตราแรงงานของผู้นับถือที่ยังไม่แต่งงานคิดเป็นร้อยละ 2.6 และแรงงานของผู้นับถือที่แต่งงานแล้วที่อยู่ในเมืองจะมีอัตราต่ำกว่าผู้นับถือที่แต่งงานแล้วที่อาศัยอยู่ในชนบท (ร้อยละ 20.3 : ร้อยละ 26.3)

สามะโนประชากรปี 1980 มีประชากรหญิงทำงานบ้านร้อยละ 43.2 ของประชากรที่อยู่ในเมืองทั้งหมด และร้อยละ 40.1 ของประชากรหญิงที่อยู่ในชนบททั้งหมด เหลือประชากรหญิงที่อยู่ในเมืองร้อยละ 22.9 และในชนบทร้อยละ 32.9 ที่ทำงานนอกบ้าน

ระหว่างปี ค.ศ.1976-1980 มีผู้นับถือที่ทำงานในสำนักงานเพิ่มขึ้นร้อยละ 3 เป็นร้อยละ 4.7 งานที่ทำได้แก่ งานด้านการขายและบริการ เพิ่มจากร้อยละ 24.3 เป็นร้อยละ 25.4 งานโรงงานและอุตสาหกรรมรถยนต์ จากร้อยละ 13 เป็นร้อยละ 15 ส่วนงานด้านเกษตรกรรมจะลดลงจากร้อยละ 59.4 เป็นร้อยละ 53.7 สำหรับงานบริหารระดับสูง ผู้นับถือมีส่วนร่วมร้อยละ 3.04

แรงงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกิจกรรมทางเศรษฐกิจด้านต่าง ๆ

(1976-1980)

กิจกรรม	ผู้ชาย		ผู้หญิง	
	1976	1980	1976	1980
1. ประชากรที่ทำงาน	71.79	67.11	36.19	31.43
2. ประชากรที่ไม่ทำงาน	2.70	3.60	1.60	6.20
3. งานด้านต่าง ๆ	100.00	100.00	100.00	100.00
a) คนทำงาน/ถูกจ้าง	35.67	30.26	29.13	23.19
b) ผู้จัดการ	47.80	57.75	27.38	46.87
c) คนทำงานบ้าน	16.53	11.99	43.49	29.94
4. งานภาคต่าง ๆ	100.00	100.00	100.00	100.00
a) เกษตรกรรม	62.60	56.53	59.65	53.48
b)เหมืองแร่และอุตสาหกรรม	13.74	17.21	11.96	12.14
c) บริการ	23.66	26.26	28.38	34.38
5. ชั่วโมงทำงานในหนึ่งสัปดาห์	100.00	100.00	100.00	100.00
a) 35	34.05	30.88	40.19	51.57
b) 35-60	53.99	56.71	46.69	39.01
c) 60	11.96	12.41	13.12	9.28
เฉลี่ย	38.08	40.37	32.83	32.85
	(ข.ม.)	(ข.ม.)	(ข.ม.)	(ข.ม.)

ด้านสังคม

ตามขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมของอินโดนีเซีย ผู้หญิงจะใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัว ผู้หญิงอินโดนีเซียจะแต่งงานตั้งแต่อายุยังน้อยโดยทั่วไปการแต่งงานจะต้องมีอายุที่เหมาะสม ในปี 1980 มีผู้ชายเพียงร้อยละ 2.5 และผู้หญิงร้อยละ 1.9 ที่มีอายุระดับวัย 35-39 ปี ยังไม่ได้แต่งงาน

ประชากรที่มีอายุระหว่าง 15-19 ปี จำนวน 15.2 คน เป็นผู้ชาย 7.5 คน และผู้หญิง 7.7 คน (ร้อยละ 70 ของผู้หญิงและร้อยละ 96 ของผู้ชาย) ยังไม่ได้แต่งงาน ในขณะที่ประชากรกลุ่มอายุ 45-59 ปี จำนวน 14.8 คน เป็นชายและหญิงจำนวนเท่า ๆ กันนั้น มีผู้ชายร้อยละ 6.8 และผู้หญิงร้อยละ 3.5 ยังไม่ได้แต่งงานหรือไม่แต่งงานอีก ประชากรที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไปเป็นชาย 3.78 ล้านคนหรือคิดเป็นร้อยละ 12.7 เป็นหญิง 4.2 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 66.67 จะไม่แต่งงานอีก

เนื่องจากประเทศอินโดนีเซียประกอบด้วยกลุ่มชนที่แตกต่างกัน อีกทั้งวัฒนธรรมและอิทธิพลทางศาสนามีความสำคัญต่อสังคมอินโดนีเซีย แต่สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวได้มีการเปลี่ยนแปลงในเวลาต่อมา โดยมีการพัฒนาอย่างช้า ๆ ในเมืองใหญ่ ๆ

สังคมของอินโดนีเซียส่วนใหญ่ทำไร่ทำนา ในหมู่บ้านหนึ่ง ๆ คนในหมู่บ้านเป็นพี่น้องกัน คือเป็นครอบครัวใหญ่และเน้นองค์ที่สำคัญของสังคม ญาติทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชายมีความสำคัญพอ ๆ กัน ผู้ที่เป็นทายาทและได้รับมรดกจากแม่และพ่อมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ที่จะแต่งงานมีอิสระในการเลือกคู่ครองของตน แต่อย่างไรก็ตามในทุกระบบบทบาทนอกบ้านของผู้หญิงจะด้อยกว่าในบ้าน ผู้ชายเป็นหัวหน้าครอบครัว มีหน้าที่จัดการเรื่องต่าง ๆ นอกบ้าน ส่วนผู้หญิงจะมีบทบาทในด้านการเกษตรและเศรษฐกิจของหมู่บ้าน

อย่างไรก็ตาม ฐานะของผู้หญิงอินโดนีเซีย ยังขึ้นอยู่กับกฎการแต่งงานของศาสนาอิสลาม ต่อมาประเพณีของศาสนาอิสลามได้ถูกวิจารณ์โดยเจ้าหญิง R.Kartini ซึ่งเป็นผู้นำในการเคลื่อนไหวของผู้หญิงอินโดนีเซีย มีการต่อต้านการแต่งงาน โดยเจ้าสาวไม่ยินยอม องค์การสตรีอินโดนีเซียได้พยายามต่อสู้ในเรื่องดังกล่าวจนเรื่องถึงชั้นศาล ในที่สุดก็ไม่ประสบความสำเร็จทั้งนี้เพราะศาสนาอิสลามมีผู้พิพากษาเป็นผู้ชาย การรณรงค์ในเรื่องการให้ผู้ชายมีภรรยาคนเดียวของผู้หญิงอินโดนีเซียได้สิ้นสุดลงในปี 1960

ในปี 1976 ได้มีการประกาศใช้กฎหมายใหม่เกี่ยวกับการสมรสกัน โดยจดทะเบียนกฎหมายใหม่นี้ต้องการให้พลเมืองทุกคนที่แต่งงาน ต้องมีการจดทะเบียนที่หอทะเบียนสมรส (Civil Registry Office) ผู้หญิงที่ต้องการแต่งงานต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 16 ปี และผู้ชายต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 19 ปี ส่วนการมีภรรยาหลายคนนั้นเป็นข้อยกเว้นของกฎการมีคู่สมรสคนเดียว

เศรษฐกิจสังคมของอินโดนีเซีย ทำให้ผู้หญิงอินโดนีเซียต้องแสดงสองบทบาท คือบทบาทแม่บ้าน และบทบาททำงานนอกบ้านเพื่อหารายได้ให้แก่ครอบครัว โปรแกรมสำหรับผู้หญิงชื่อ PKK (Pembinaan Kesejahteraan Keluarga-the Family Welfare Movement และ Official Wives, Organizations) ทั้งในเมืองและในชนบท ได้จัดทำหนังสือของผู้หญิงอินโดนีเซีย โดยเน้นบทบาทของผู้หญิงที่เป็นภรรยาและแม่ แนวโน้มของการเป็นภรรยาและแม่ที่ดีและสมบูรณ์แบบ ไม่ได้ถูกจำกัดว่าจะต้องเป็นผู้หญิงในเมืองแต่ได้ขยายไปสู่ผู้หญิงในชนบท โดยเฉพาะผู้หญิงที่เป็นชนชั้นกลาง

สรุปได้ว่า ผู้หญิงอินโดนีเซียมีความคิดและมีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีความรับผิดชอบในการทำงาน การเป็นสมาชิกของสังคม การสร้างชาติ และมีความรับผิดชอบโดยส่วนรวม

ด้านการเมือง

รัฐธรรมนูญอินโดนีเซียปี 1940 ได้ประกาศให้ชายและหญิงมีส่วนร่วมด้านการเมืองเท่าเทียมกัน นอกจากนั้นยังประกาศใน UN Convention on Political Rights of Women ปี 1961

ผู้หญิงอินโดนีเซียมีส่วนร่วมในการปกครองระดับท้องถิ่น โดยการเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน 34 หมู่บ้าน (จากหมู่บ้านทั้งหมด 66,259 หมู่บ้าน) และเป็นหัวหน้ากิ่งตำบล 3 แห่ง จากกิ่งตำบลทั้งหมด 35,254 แห่ง ไม่มีผู้หญิงเป็นหัวหน้าตำบล หรือผู้ว่าราชการจังหวัด ในระดับหมู่บ้าน ผู้หญิงมีหน้าที่รับผิดชอบงานที่สำคัญ ๆ เช่น การสาธารณสุข การผดุงครรภ์ สวัสดิการสังคมและการวางแผนครอบครัว เป็นต้น ส่วนงานระดับจังหวัดมีผู้หญิงมีส่วนรับผิดชอบงานบริหารน้อยกว่าร้อยละ 10 สำหรับระดับชาติ ผู้หญิงมีส่วนเกี่ยวข้องด้านการเมือง โดยเป็นผู้แทนในรัฐสภา

สภาผู้แทนราษฎร (People's Consultative Assembly-MPR) มีสมาชิกทั้งหมด 920 คน

- การเลือกตั้งทั่วไปในปี 1971 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 51 คน (5.5%)
- การเลือกตั้งทั่วไปในปี 1977 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 58 คน (6.3%)
- การเลือกตั้งทั่วไปในปี 1982 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 69 คน (7.5%)

รัฐสภา (House of Representatives ; Parliament-DPR) มีสมาชิกทั้งหมด 460 คน

- การเลือกตั้งทั่วไปในปี 1971 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 31 คน (6.7%)
- การเลือกตั้งทั่วไปในปี 1977 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 37 คน (8.0%)
- การเลือกตั้งทั่วไปในปี 1982 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 69 คน (9.0%)

มีผู้หญิงเป็นรัฐมนตรี 2 คน คือ

- the Minister for Social Affairs
- the Minister for Women's Affairs

นอกจากนั้น ยังมีผู้หญิงเป็นผู้สํานวยการ สถาบันการศึกษา และวัฒนธรรมและมีตำแหน่งหน้าที่ในมหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัย และมีอาชีพด้านกฎหมายโดยเป็นอัยการ และผู้พิพากษา